

# MISJONS-RØSTEN

Løssalg 15 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 16.

15. aug. 1942.

14. årgang.

## „PREKE OM KAPP“

Vi er ikke kommet sammen til landsvennestevene her i Kristianssand for å preke om kapp,» sa domprost Kobro i sin åpningstale i domkirken 1934.

Uttrykket «å preke om kapp» lyder nesten profant og dog er det godt truffet, fordi det tilkjennegir en stygg fare som ligger oss alle nær. — Det ligger i vår natur å kappes. Det kjenner vi til fra barn av. Hvorfor så ikke kappes også når vi preker!

Selvsagt kan det tales om en hellig kappestrid, — vi kappes om å forherlige Jesu navn.

Men på grunn av vår ærekjære natur blir den kappestrid likevel sjelden hellig. Vi trekkes ned i et jag etter applaus, — etter gunst — etter å være den beste.

Undertiden er det kanskje ubevisst; men den som våker over seg selv, vil snart kjenne fristelsen.

Presten i samme menighet, predikanter på samme møte, talere på et flere dagers stevne, — hvor nær ligger det ikke å preke om kapp.

Men den kappestriden forsimpler vår hellige gjerning. Det å preke trekkes ned til å bli en prestasjon. Det hele blir bare en sport.

Målet — sjelens frelse og oppbyggelsen kommer i bakgrunnen. Det en vil oppnå er effekt, — og ingen midler må ligge unyttet.

Men en slik preken er dømt. Gud vil ikke kjennes ved den. Folk kan nok samles om talerstolen, — endog i ganske store flokker — men evighetsfruktene blir små.

Den som preker for å overgå andre, skulle aldri preke. Han gjør prekestolen skitten.

— «Hvordan kan dere tekkes Gud, dere som tar ære av hverandre?»

Men om det nok er så at fristelsen her melder seg hos alle som skal preke, er det dog Gud skje lov man-

ge som vinner seier. Vel stikker den gamle Adam stadig på ny hodet fram igjen, men i Guds kraft, blir han etter underkuet.

Ordene om «å preke om kapp» er like meget et ord til *tilhørerne* som til predikanten. Om predikantene bekjemper denne innstilling hos seg selv, — lar mange tilhørere den fritt råde. Man er knapt nok oppmerksom på den.

Etter at møtet er slutt går man liksom omkring og «deler ut premier».

«Hvem synes du taler best? Avgjort han, — ikke sant. Hør på det organet, — se hvordan han fører seg, — og så kvikk, — aldri kjedelig, — alltid noe nytt, — og samtidig så dypt og sant. Det er nok ingen som når opp imot ham.»

Det er som på en travbane hvor tilskuerne tipper på de hestene de tror løper best. — Tilhørerne velger ut sine travere og dem holder de på.

Det er *Gud* som utdeler nådegaven. Og det gjør han fritt; menneskene kan ikke selv ta seg til noe.

Guds nådegaver er *ulike*. Derfor tales det om «Guds mangehånde nåde».

Og nettopp denne mangfoldighet er det som gjør Guds rikes arbeid så *rikt* og mangesidig.

Gud gjentar seg ikke. Enhver av hans tjenere har fått sitt særpreg. Det er *villet* av Gud. Og det er nettopp slik Guds rike skal fremmes.

Derfor er det ikke plass til noen kappestrid. *Alle* må være med om evangeliets harpe skal klinge fulltonende.

Om vi er ulike er det ikke for at vi skal overgå hverandre, men for at vi skal utfylle hverandre, — stå ved hverandres side og sette alt inn på vårt felles mål: *Guds rike*.

Fredrik Wisløff  
i «For Fattig og Rik».

## Guds frelse.

Mel.: Gud skje lov vi frelse fått ved tro.

Engang mitt liv oppfylt av uro var, jeg vandret om, men var ei virkelig glad.

Jeg borte fra min Gud og fader gikk, og rette gleden aldri da jeg fikk.

Av de ting som sjelen trengte til, jeg fant ei der, hvor synden holder til.

Lik såpebobler brister verdens prakt, og svinner hen i tidens mørke natt.

Men så kom dagen, da jeg fikk meg se:

som synder stor, om frelse trengte be.

Ved Kristi kors, jeg ropte i min nød, og Jesu blod ga meg forlatelse.

Og nå i Jesus Kristus alt jeg har. Han leder meg så trofast dag for dag. Hans løfter alle i Ham, Amen er, Jeg arver alt som har så rik en far.

I dåpens grav jeg Jesus følge fikk, og siden «øvre sal» passert er blitt. Kraften ifra oven skjenket ble, for at å tjene Jesu Krist derved.

Snart så kommer Jesus Krist igjen, for å hente brudeskaren hjem. Ingen sorger da skal være mer, evig fri fra jordens sorg og ve.

Mens vi venter, hjelp oss Herre Krist,

at vi kan være av vintreets kvist. Å bære frukter vi kan bære fram, den dag vi av deg skal få lønn.

Rolf Westlie.

# MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN  
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

du få erfare at han sørger for deg uten alle dine omsorger.

Derfor skal du kaste bekymringerne over på Gud. Arbeid og besvær som du må trekke med deg, er ikke mot troen, men det er nyttig til å temme kjødet. Men Gud vil ikke at vi skal ha så meget omsorg. Hustruen skal passe barna, styre hjemmet og siden vente på hva Gud vil gjøre med henne. På samme måte skal mannen arbeide, men overlate seg til Gud. For Gud skal ikke forlate ham, det har han uttrykkelig lovet. Med alle våre bekymringer gjør vi ikke annet for Gud enn å hindre ham og ligge i veien for ham.

Luther.

## Et gledesemne.

Den indre kraft hos det norske misjonsfolk har vært så stor at det har kunnet holde arbeidet oppe i krigs- og krise-tid som den vi no gjennomlever. Arbeidet har ikke falt sammen hverken i hjemlandet eller på misjonsmarkene, det skyter tvertimot ny vokster både her og der.

Det er det største og mest gledelige som har hendt i norsk misjonsliv i den siste tid. Det gir håp om at norsk kristenliv og hedningemisjon enda har en framtid, kanskje en rik og stor framtid.»

O. Hd. i «Utsyn».

## Fri for omsorg!

«Jeg vil gjerne at dere skal være fri for omsorg.» 1. Kor. 7, 32.

Enno sitter den fortvilte vantroen så fast i oss at vi alltid er bekymret for hvorledes vi skal klare oss i dagene som kommer. Det kommer bare av det at vi vil vite klart og tydelig på hvilken måte Gud vil forsørge oss. Vi vil ha huset fullt av korn og kistene fulle av penger, vi vil altså binde Gud ved våre hus og kister. Men han vil være fri og ubunden, han binder seg ikke til tid, person og sted, og heller ikke til noe annet. Men la ham sørge for hvorledes han vil gi oss til vårt opphold! Han vil både gi oss brød og penger, han skal passe både tiden og måten han vil gjøre det på. Du skal bare tenke: «I dag vil jeg arbeide, og så får jeg vel se hvor det kommer fra, det han vil gi meg.» På samme måten skal du gjøre i morgen. Da skal

## JEG ELSKER DET STED

Jeg elsker det sted hvor mitt hjerte fikk ly

ved Golgata kors en gang.  
Der kjente jeg smerte og sorg ble bortatt  
og mitt hjerte det fyltes med fred.

Kor:

Tenk jeg var av dem som ble kjøpt av frelseren.  
Glede har no mitt hjerte og fylt med Guds fred.  
Kom også du og bli hans venn.

Jeg elsker hans kjærlige ømme blikk av ham jeg min frelse fikk.  
Hans stemme så kjærlig en dag kalte meg,  
og no er jeg på frelsens veg.

Jeg elsker hans hender med øm kjærlighet,  
som straktes på korset for meg.  
Han har stillet min sorg og min smerte bortatt  
og ofret seg helt for meg.

Jeg elsker det kors hvor han døde for meg  
og sonet min synd og min skam.  
Over fienden vunnet, over døden han vant,  
så jeg mere enn seirer ved ham.

Guttorm Hansen,  
Sellebakk, Fr.stad Ø.

## SPREDTE FELTER

### Fra Finnmark.

Gud er vår tilflukt og vår styrke, som hjelp i trengsel funnet såre stor. (Salm. 46, 1).

Nevnte skriftsted har gledet meg meget den seinere tid. Hvor godt å ha et sikkert tilfluktssted just no. Salmisten hadde vært ute i storm, og da var det at tilfluktsstedet i Herren var blitt ham dobbelt kjær. Sådan er det nok for mange i vårt kjære vidstrakte land også i denne tid.

Her nord har vi nok også hatt «storm», men ære være Gud, for at alle som har funnet denne tilflukt allikevel er trygge. Derfor frykter vi ikke.

Ved Herrens nåde har det gått dag til dag. For meg personlig har vel muligens den forløpne tid vært noe særegen, grunnet mitt store tap ved min kjære hustrus bortgang. Hitintil har dog Herren hjulpet! All ære til Herren for alt.

For virksomheten for Herren er det intet hinder, der hvor behøvsne er ledige. Men mange av disse er opptatt. Husmøtene har vært meget gode og endel er også vunnet for Herren i denne vinter som gikk.

No begynner så stevnenes tid, og det høres om stevner fra flere katter her nord.

Tross de meget vanskelige reiseforhold er det forholdsvis mange som reiser allikevel.

Søndag den 19. juli samledes vi til stevne også her i Breivikbotn. Mange av de ventene predikanter og verner som var lengere borte uteble grunnet reisevanskeligheter.

Vår gamle kjære Finnmarksve-teran Dorothea Klem innfant seg dog til vår store glede.

Hun hadde lang vei, men satte all inn for å rekke fram, og Herren hjalp henne også denne gang. Her ute ved kysten er vi så avhengig av godt vær, så de mange små og store båter kan rekke fram. Herren er oss derfor også i år et rent vidunderlig vær med sterk varme.

Når så båtene begynte å komme lørdag aften — var det rent som hjertet hoppet av fryd. Tenk også i år — under disse forhold å få samles til stevne.

Mange savnedes siden forrige stev-

ne og manges øyne ble våte ved tanken på de mange kjære som vi aldri mere får se her nede.

Dog — et gledet oss alle. Jesus er den samme og Han var oss alle nær. Ja, så nær, at alle for en tid kunne glemme det som tynget og fryde seg i den feile kjære frelser.

Herrens nærhet fjerner alle skygger enn i dag. Ære være Ham for det!

Samtlige møter om søndagen var særlig velsignet av Herren. Huset ble for lite til å romme alle de framkomte. En hel del mennesker kunne ikke komme inn.

Skjønt var det også å se flere søskende komme med sine små for at samtlige troende kunne være med og medbe Herrens velsignelse over disse kjære. Endel nyfrelste fra et par steder i nærheten var likeledes samlet og deltok i styrkemåltidet rundt Herrens bord.

Herren bant hjertene så innerlig til hinannen og til seg selv, så det var tungt å atter måtte skilles.

Tilsist fikk vi den glede å se tre stykker bøye seg for Herren. Så kom da oppbruddet, og de små og store begynte atter å si til fra havnen og stevne mot sine hjem.

Vi som sto tilbake følte oss fattigere ved disse kjæres avreise, — og dog jublet det i vår And.

Også vi var på reise hjem, — hjem til herligheten, og hjem til møte med vår kjære Herre, og alle de kjære som er gått forut.

Salige — salige håp.

Vi venter fremdeles store ting fra Herren, da vi vet at Han er rik nok for alle som kaller på ham, og Hans miskunnhet den varer evinnelig.

Så tilsist hjertelig takk til dere som har stått meg bi i bønn og med midler.

Ved den nåde Herren gir vil vi her nord fremdeles stå på murene og rope ut Herrens budskap inntil Herren kaller oss hjem.

Kjær hilsen.

Oskar Gamst.

## På pilgrimsferden.

Søndag 19. juli var det stevne i Larkollen. Strengemusikken fra Moss sang og spilte hele dagen, like så sang sangkoret fra Moss flere sanger. Av predikende brødre var møtt fram Harald Helleland og Alfr. Andreassen. Det var bra med folk om det ikke var som i «gamle da-

ger». Det er vanskeligere å komme seg fram nå.

Det er forlitt av bønnens ånd iblant oss når vi samles. Det naturlige skulle være at det hørtes en susen av bønn når de hellige kom sammen. No er det som regel lite av den susen. Preken, vitnesbyrd og sang er bra, men understrømmen må være bønn, hvis salvelsen skal flyte. De første kristne ba og Gud svarte.

Herren er den samme i dag. «Be og I skal få.»

På et stevne i Sverige hadde de sine bestemte plasser ute i det frie hvor de samlet seg og ba for de steder av landet hvor de hørte til at det måtte bli vekkelse og framgang for Guds sak på deres hjemsteder. I pausen mellom møtene samledes de på disse bønnesteder og ba til Gud. Det er unødig å nevne hvor stor betydning det hadde. I stedet for bønn blir det som regel tomt prat og morro, mat og drikke som opptar tiden mellom møtene og så kommer man tom og tør inn på møtet og trenger å «fyses opp» før man kan bli med i ånden. Så blir møte tungt og inget gjennombrudd oppnåes. Kjære Guds folk: «Be uten avlatelse» er den apostolske formanings.

Jeg deltog bare i det siste møte. Br. Lind fra Moss leste et ord fra Bibelen og ledet i bønn. Deretter talte Helleland og siden vitnet flere. Et budskap i tunger med tyding kom også fram. Fredag 24. juli var det avskjedsmøte for Astrid Johnsen i Varteig. Hun har no reist hjem til Verdal en tur og de er uvisst når hun kommer på disse kanter igjen. Hun har vært til velsignelse og stor hjelp i virksomheten den tiden hun har vært i Varteig. Med noen mindre mellomrom som hun har virket andre steder har hun vært der i ca. 8 måneder og det følte vemdig, både for henne og vennene å skilles. Avskjedsmøtet er skrevet om i forrige nr. så det skal ikke nevnes noe her om det.

Lørdag 25. juli var det møte på et sted som heter Holtengen mellom Sarpsborg og Ise stasjon. Venner fra Sarpsborg og noen fra Ise var møtt fram og det ble et godt møte. Det er nyfrelste venner som bor der. To ektepar bøyd seg for Herren for noen måneder siden og 3 av dem ble døpt i Misjonshuset i vår. No vil de ha møter i sine hjem og Gud vil velsigne. Mange priste Gud og vitnet om sin frelser.

Søndag 26. juli var det et riktig åpent og godt møte på Misjonshuset. Vi venter br. Alf Thorstensen hit og meningen er at han skal stå her en tid. Her er plass og arbeid for en som kan bruke hele sin tid i arbeidet i menigheten. Det er meget som burde gjøres og meget som kunne gjøres. Håper Gud legger alt tilrette for både ham og menigheten.

Personlig har jeg lenge følt et sterkt kall til å arbeide det jeg kan rekke på de mere avsides småsteder rundt her en tid. Om det lot seg gjøre å ha en ukes tid på noen slike steder med bibeltimer og vekkelsesmøter.

Be at Gud legger det tilrette for meg. Det er vanskelig å få anledning men tiden flyr og sjeler må redde hvis det står i vår makt.

Søndag 2. august deltok jeg i stevne på «Betania», Rygge. Det var ikke så mange tilreisende som før om årene, men lokalet ble overfylt og mange sto utenfor.

Misjonær Jens Fjeld, Alfred Andreassen, Trygve Lie, Olav Gundersen og mange flere talte Guds ord og vitnet om Herren. Det var et godt stevne. Alvorlig ble det framholdt nødvendigheten av å være i den stilling at Jesus kan møte oss og få bruke oss i sin tjeneste.

G. J.

## Fra „Betania“, Arendal.

Søndag 19. juli hadde vennene i «Betania» stevne hos br. Steinar Stornes som bor ved Nedlaugvannet i Åmli. Dagen var strålende med sol og varme. Vi var ikke så mange fra «Betania» som vi hadde ønsket, men det kom venner fra forskjellige kanter, så da møtet begynte var det en stor forsamling.

Br. Steinar åpnet møtet og ønsket oss velkommen med Salm. 23. Så talte br. Bernh. Nilsen fra Matt. 13, 16. Han fortalte bl. annet om en blind mann som han reiste sammen med på en av kystskipne. Han satt og spilte og sang den sangen som vi nettopp har sunget: «Jeg ser en Gud så skjønn og stor.» Tross i at han var blind så så han det som mange ikke har sett. Han så det Guds lam som bær verdens synd. Må mange få se ham. Jesus er alene verdens eneste håp. Jesus sa en gang til sine disipler: «Salige er de som ser det dere ser og hører det dere hører».

Så sang vi sangen nr. 509: «Skjønne hvileplas ved Jesu hjerte.»

Evangelist E. Skoie, som også var kommet til stevnet talte om Moses som ville se Herren og fra Efeserbrevet 6, 10 om rustningen som Guds folk skal ha for å stride troen gode strid. Han talte alvorlig om å seire over det som er i verden. Jesus har gjort det mulig for oss å seire. Sangen nr. 629: «Som en herlig Gudomskilde» ble sunget og eldstebror Lars Larsen avsluttet møtet med bønn.

Ettermiddagsmøtet begynte kl. 2,30. Etter det var spillet og sunget 2 sanger begynte Bernhard Nilsen med bønn og talte fra Rom. 1, 16: «Jeg skammer meg ikke ved evangeliet» osv. Deretter var det frie vitnesbyrd av både brødre og søstre.

J. Hushovd vitnet og priste Herren, som det står i Salmen. Ole Granlia vitnet om Guds godhet mot ham. A. Røana vitnet om at det var godt å høre evangeliet. En søster vitnet om hvor godt det er for alle som kommer til Jesus. Br. Olsen vitnet om at det var nok at han i den svunne tid hadde vært uten Jesus. Søster Ingeborg Larsen vitnet om at det var godt at vår synd er så langt borte fra oss som øst er fra vest. Flere avla sine vitnesbyrd til Jesu-navnets ære.

Guds rike velsignelse være over våre kjære brødre på Stornes.

Urberg.

### Fra stevnet i skiptvet.

Da vi var innbudt til stevnet i Skiptvet lørdag og søndag den 11. og 12. juli og vi hadde fått ferie, så reiste vi dit. Vi fikk reisefølge fra Sarpsborg med søstrene Hansen og Kingsrød og en annen søster som også skulle til stevne. Det første møte skulle være hos Marius Berget og han møtte oss ved storveien. I dette gjestfrie hjem ble vi vel mottatt og bevertet. Det ble et godt møte. Vi overnattet i dette hjem. Søndagen opprant med fint solskinsvær, og første møte begynte kl. 11. Det var ikke så mange samlet til første møte, da det er mange som har stellet med dyrene og andre gjøremål, men det ble en god stund om Guds ord.

Neste møte var kl. 3 og no var mange kommet så lokalet var helt fullt. Vi tok et litet kort friluftsmøte, og det var åpent for Guds ord. Vi kjente Guds kraft var tilstede, og denne kraft hvilte over hele dette

møte. Erik Lunde talte først i dette møte og etterpå var det flere som frimodig vitnet om sine opplevelser med Kristus Jesus. En herlig, frigjørende liflig And rådet i møtet. Det var som den gamle gode stevne-luft var kommet tilbake, hvor man var grepet av vitnesbyrdets And. Halleluja! All ære til Lammet!

Det ble no en liten stund til forfriskninger og for å få seg litt mat, og hilste på kjente. Det siste møte fortsatte med den samme frihet i Anden. Broder Sørensen begynte vitnemøtet og så fortsatte brødre og søstre å prise hans navn og trods lokalet var fullt av folk og flere sto utenfor så rådet det stillhet og alvor over møtet, og det var merkbart at Guds And arbeidet på hjertene. Forst. Iversen var ventet til stevnet men det var blitt hindringer for ham. Be til Gud for ham og hans hustru som har vært sjuk i lengere tid. Disse venner har fått prøve mer enn andre livets hårde skole og trenger de helliges forbønn.

Vi hadde bedt til Gud for dette stevne og det ble oppfylt dette Guds ord: «Den som beder han får.» Takk og lov!

Vi reiste etter stevnet med venne til Varteig, men lovet å komme tilbake torsdag den 16. og ha møte hos broder H. Bråten. Vi skal dele disse to uker med møter i Varteig og Skiptvet og vet og er forvisset om at Guds sak går fram. Må mange vinnes for himmelen og for Guds rike før Jesus kommer. Takk for alt hva jeg og min bror Guttorm fikk motta av gjestfrihet og kjærlighet. Gud lønne dere alle igjen.

Eders brødre i nåden og blodet.

Th. Carlsen, Gutt. Hansen.

### Ganske enig.

En fritenker angrep en troende mann med de ord: «At tro at Jesu blod kan avtvette synden, er tåpelig; jeg hverken tror eller forstår det.» Den annen svarte: «Du og Paulus er ganske enig.» Hertil sa fritenkeren forbauset: «Hvorledes? Er jeg og Paulus enig?»

«Ja,» svarte den troende mann, «les 1. Kor. 1, 18, så skal du se det.» Fritenkeren leste: *Ti korsets ord er vel for dem som går fortaapt, en dårskap, men for oss som blir frelst er det en Guds kraft.»*

### Et godt svar.

Den edle Oberlin ga engang et svar på dette:

En av de gutter som var innkvartert hos ham, forundret seg over Oberlins enkle levemåte, og med en viss stolthet sa han en dag om sin egen hjembygd: «Der lever vår pastor bedre,» hvortil Oberlin spurte ham hvor mange jakker presten i hans hjembygd brukte å bære på seg.

»En,» svarte gutten. «Det samme gjør jeg også,» innvendte Oberlin og fortsatte: «Og hvor lenge bruker så presten å spise?»

«Til han er mett.»

«Det samme gjør jeg også, da har jo jeg det like godt som han.»

Den som har øre, han høre hva Anden sier til menigheten.

— Ap. 3, 21—22.

### „De frie venner i Norge“.

Som nok leserne husker hadde vi en føljetong i «Misjons-Røsten» for noen år siden som het: «De frie venner i Norge.» Det var stor interesse for den dengang.

1. hefte kan no bestilles hos utgiveren, G. Iversen, Postboks 52, Sarpsborg, eller i «Misjons-Røsten» ekspd., Sarpsborg.

1. hefte inneholder en oversikt over den frie bevegelse her i landet og beretninger fra Moss, Fredrikstad, Sarpsborg og omegn. Det er vel ikke fornye sagt at det er en bok som alle «frie venner» og andre har interesse av å lese.

Heftet er på 32 sider og bringer fotografier av flere kjente arbeidere innom de forskjellige forsamlinger.

Prisen er kr. 1.00 pr. hefte. I partier 20 % rabatt.

### VENNESTEVNE

i „Ebeneser“, Askim.

Lørdag den 29. august velkomment kl. 20.

Søndag 30. august møter kl. 11, 15 og 18.

Venner fra fjernt og nær innbyst Mat må medtas. Drikkevarer blir å få kjøpt.

Predikende brødre bør melde seg

For forsamlingen:

P. Dahl.

O. Falck.